

Kommissionsbetænkningen, vil vide, at den røde Traad, der gaar gennem det hele, er en Bestræbelse for at fri Børnene for Straf og bringe dem ind under Samfundets Opdragelse. Alle, der kende denne Betænkning og den Litteratur, der staar i Forbindelse dermed og efterhaanden er bleven ikke ubetydelig og nogenlunde vægtig, ville være klare over, at det er et af de allervigtigste Punkter. Hvad angaar den anden Side af Sagen, Kommissionens Kompetence eller Ikke-Kompetence, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa, at det altid er tvivlsomt, hvor langt en Kommissions-Kompetence strækker sig. Man kan formelt sige, at Kommissionens Kompetence er givet ved selve Kommissoriets Ordlyd; den skal besvare Spørgsmaalene 1, 2 og 3, og alt andet er den inkompetent til. Men naar den højterede Justitsminister indrømmer, at den er nedsat for at give Vejledning om, hvorledes man skulde frelse vanrøgtede Børn for Samfundet, og den saa finder, at den første og vigtigste Betingelse er, at fri disse Børn for Ris og give dem Opdragelse i Stedet, og at dette kun kan naas ved at hæve den kriminelle Lavalder fra det 10de til det 15de Aar, synes jeg, Kommissionen har bevæget sig inden for, hvad den var kompetent til at sige. Hvor megen Vægt der lægges paa en saadan Kommissions-Udtalelse, er et andet Spørgsmaal. Vi, der synes om dens Arbejde, og mene, at den er naaet til det rigtige Resultat, tillægge den Vægt; Regeringen, som maaske er af en anden Mening, tillægge den ingen Vægt. Desto værre for hele Sagen, hvis det skulde vise sig, at Regeringen der maatte være den stærkeste.

Justitsministeren (Rump): De omtalte Bemærkninger, som Kommissionen selv bruger om sin Mangel paa Kompetence, findes i Betænkningen Side 37, 2det Stykke. Den ærede Ordfører talte om, at naar Kommissionens Medlemmer give Anvisning paa at gaa den omtalte Vej, maa det være, fordi de anse den for tjenlig. Jeg erkender, at den er tjenlig til at fri Børnene fra Straf. Hvor vidt den vil højne deres Moralitet i det hele taget, er et ganske andet Spørgsmaal. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Kommissionen ikke kunde give den Anvisning, jeg giver, thi den kunde ikke raade over Justitsministeriet. Kommissionen gav den Anvisning at undgaa at straffe Børnene og i Stedet derfor at henvise dem til Plejehjem, gode Opdragelseshjem osv. Jeg som

Justitsminister kan, saalænge jeg er det, henvise til den omtalte administrative Fremgangsmaade, som, naar den først en Gang er kommen i Brug, næppe vil blive forladt. Jeg anviser her en Udvej, som Kommissionen ikke kunde anvise, og det siger derfor ikke noget, at den intet har sagt derom men har henvist til at gaa en anden Vej.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Det er kun et Par Ord, jeg skal sige. Jeg vil i Anledning af, at der er fremsat denne Dagsorden, minde om, hvad jeg sagde før, at et Lovforslag vil blive forelagt, hvad enten denne Dagsorden vedtages eller ikke. Det er allerede aftalt imellem Justitsministeren og mig, at et Lovforslag skal forelægges; og en højt anset Jurist har stillet sig til Raadighed til i Forbindelse med en Departementschef fra Kultusministeriet og en Departementschef fra Justitsministeriet at skaffe det udarbejdet, og der skal blive forelagt et Lovforslag; saa snart ske kan. Under disse Omstændigheder forekommer det mig nok at være unødvendigt og ikke rigtig betimeligt at vedtage en Dagsorden om bestemte Enkeltheder, hvorom den rette Tid til Forhandling vil komme, naar Lovforslaget foreligger. De to første Punkter vedkomme egentlig ikke mig; hvad det sidste angaar, maa jeg sige, at jeg allerede en Gang har forlangt forøgede Midler og har meddelt Tinget, at jeg agter nu at begære forøgede Midler. Vil man stille forøgede Midler til min Raadighed; skal jeg gerne modtage dem, men jeg ser egentlig ikke, at Dagsordenens tredje Punkt kan have Betydning for min Stilling til Sagen. Jeg ved godt, at det ingen Nytte er at fra-raade Vedtagelsen eller anbefale, at Dagsordenen tages tilbage, men jeg har fundet mig foranlediget til at fremsætte disse Bemærkninger.

Ordføreren for Forespørgerne (A. Christensen): Det har forbavset mig og vistnok flere med mig at høre, at der inden for Regeringen findes en saadan Adskillelse mellem Departementer og Ministerier, at man kan høre sige: Den Sag vedrører ikke mig, den vedrører min Kollega. Snart er det Justitsministeren, som siger: Den Sag hører under Kultusministeriet, og snart er det Kultusministeren, der siger: Den Sag hører under Justitsministeriet. Det er vistnok ikke ganske stemmende med, hvad der er Lov og Ret og burde være administrativ Praksis i Danmark. Saa kinesiske